

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **K. C.**, narozen x
občan x
t. č. v zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké
policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Křižíkova 8, 186 31 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2020, č. j. KRPS-285987-23/ČJ-2020-010022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 1. 12. 2020, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2020, č. j. KRPS-285987-23/ČJ-2020-010022-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 165/2020 Sb. (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

„zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že se doba zajištění stanoví na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce po doplnění žaloby ustanoveným zástupcem brojí proti tomu, že skutečnost, že vstoupil na území České republiky (dále jen „ČR“) v rozporu se speciálními požadavky ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16. 11. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-37/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření“), žalovaná kvalifikovala jako nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, publikovaný pod č. 2950/2014 Sb. NSS, ve spojení s rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55, a ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30, č. 3462/2016 Sb. NSS, namítá, že samotný legální pobyt ani ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, jelikož takový závěr musí plynout z jednání cizince, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Takový závěr NSS akceptoval v případě trestných činů, za něž byl cizinec pravomocně odsouzen. Třebaže žalobce nehodlá zpochybňovat potřebu činit opatření proti epidemii COVID-19, zdůrazňuje, že v jeho případě nelze ani hovořit o tom, že by snad šířil nakažlivou nemoc nebo se dopustil jednání, jež by byť jen vzdáleně mohlo připomínat jakékoliv trestněprávně relevantní jednání. Jeho provinění spočívá pouze v nerespektování opatření postaveného na roveň karanténě podle § 64 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 238/2020 Sb. (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), přičemž nelze předpokládat, že by jednání žalobce bylo zaviněné, resp. lze předpokládat, že šlo jen o nedbalost v tom, že si žalobce nezjistil podmínky vstupu na území ČR, takže závažnost tohoto jednání spočívajícího v porušení semiprávního předpisu (nařízení Ministerstva zdravotnictví) nemůže vést k omezení jeho osobní svobody. Postup žalované tak představuje zjevné zneužití § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve vztahu k jednání, jež by u občana ČR v žádném myslitelném případě nemohlo vést k omezení osobní svobody nebo jakémukoliv jinému, než finančnímu postihu. Žalobce se dovolává též rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020-31, podle něž pojem ohrožení veřejného zdraví (konkrétně potenciálním šířením nakažlivé nemoci) nelze ztotožňovat s pojmem ohrožení veřejného pořádku, jelikož ze systematiky ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců plyne, že je zákonodárce rozlišuje.
3. Kromě toho žalobce též namítá, že jeho nelegální pobyt byl přinejhorším „prostým“ nelegálním pobytem a z ničeho neplyne, že by žalobce měl jakýkoliv zájem v tomto pobytu pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat se žalovanou. Žalobce připomíná dále rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, z něž plyne, že pro závěr o naplnění podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být dány konkrétní důvody, obzvláště pokud správní orgán vyloučí i uložení zvláštních opatření. Žalovaná však fakticky vycházela pouze z existence probíhajícího řízení o správním vyhoštění a dále jen ze spekulací o tom, že by se žalobce mohl nelegálního pobytu dopouštět i nadále.
4. Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala obsah správního spisu a zopakovala část argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí, přičemž doplnila, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí již netrvá, neboť žalobce je zajištěn na základě nového rozhodnutí. Žalovaná zdůraznila, že žalobce jednoznačně porušil ochranné opatření a v době příjezdu ani nedisponoval potvrzením o negativním vyšetření na onemocnění

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

COVID-19, takže test musel být proveden na náklady ČR. Žalobce tak svým jednáním zcela prokazatelně narušil veřejný pořádek. Svým jednáním (příjezd v podvozku kamionu bez vědomí řidiče, bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu s cílem se dostat do Německa) žalobce prokázal, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území ČR, resp. schengenského prostoru. Nadto sám žalobce vyloučil možnost, že by mu v případě návratu do domovské země hrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné vážné nebezpečí, a za důvod své cesty označil málo pracovních příležitostí v zemi původu. S ohledem na jednání žalobce je podle žalované zjevné, že by uložení zvláštních opatření nebylo možné ani účelné a že žalobce neposkytuje záruku, že by v blízké budoucnosti jiná opatření respektoval, naopak hrozí, že by se žalobce stal nedohledatelným, jelikož na území ČR nemá hlášené místo pobytu, nikoho zde nezná, je zcela neznalý místních poměrů a nemá ani prostředky na finanční záruku. Bez oprávnění k pobytu není oprávněn vykonávat zaměstnání, a tudíž nemá možnost si legálně zajistit finanční prostředky potřebné k zajištění bydlení a základních životních potřeb. Žalobce sám uvedl, že nechce zůstat v ČR ani se nechce vrátit do Alžírsko, ale hodlá pokračovat v cestě do Německa, čímž vlastně deklaroval, že nebude na území ČR dobrovolně vyčkávat do doby realizace správního vyhoštění. Napadené rozhodnutí má podle žalované oporu ve správním spise, přičemž žalovaná též konstatuje, že žalobce si jako středoškolsky vzdělaná osoba s přístupem k internetu musel být dobře vědom toho, že nějaká opatření proti šíření epidemie COVID-19 mohou existovat, přesto si podmínky platné v ČR nezjišťoval, a nadto věděl, že není oprávněn na území států Evropské unie cestovat bez cestovního dokladu a platného pobytového oprávnění. V důsledku toho navíc přetrvávají pochyby o státní příslušnosti žalobce a jeho totožnosti. Žalovaná proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po včasném odstranění jejích vad na výzvu soudu obsahuje žaloba i všechny nezbytné náležitosti. Je tedy věcně projednatelná. Soud proto přezkoumal meritorně napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
6. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprováděl, pouze vyšel z obsahu předloženého správního spisu.
7. Soud sice zjistil, že Ministerstvo vnitra vydalo dne 26. 11. 2020 pod č. j. OAM-162/LE-BA02-VL11-PS-2020 rozhodnutí, jímž rozhodlo podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž doba trvání zajištění byla stanovena do 12. 3. 2021. Podle § 125 odst. 6 věty třetí zákona o pobytu cizinců oznámením rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu se dosavadní rozhodnutí o zajištění podle tohoto zákona ruší. Jak ovšem potvrdil NSS v rozsudku ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 Azs 158/2020-22, tato skutečnost nemá na projednatelnost žaloby vliv, neboť meritorní projednání žaloby proti rozhodnutí omezujícím osobní svobodu vyžadují přímo aplikovatelná ustanovení evropského práva, jež mají přednost před vnitrostátní právní úpravou.

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zadržen policejní hlídkou dne 20. 11. 2020, když se ještě s dalším mužem pohyboval v nočních hodinách pěšky na dálnici D1 ve směru na Prahu. U žalobce byl poté proveden test PCR na onemocnění COVID-19 na letišti Praha-Ruzyně s negativním výsledkem.
9. Následujícího dne bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť porušil ochranné opatření a na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu. Dne 21. 11. 2020 byl žalobce též vyslechnut, přičemž uvedl, že z A. odcestoval o své vůli v červenci 2019 letecky do T. do I., a to z ekonomických důvodů, přičemž jeho cílem bylo Německo nebo Švýcarsko jako ekonomicky stabilní a silné státy. Pas nechal v I. u svého známého z obavy, aby jej na své dlouhé a nebezpečné cestě neztratil nebo mu nebyl ukraden. Po asi 4 měsících pěšky bez pomoci převaděčů přešel hranici do Řecka, poté odcestoval vlakem do Makedonie a dále pěšky do Srbska a Bosny. Po neúspěšných pokusech se dostat do Maďarska a Chorvatska využil noční přestávky bosenského kamionu a ukryl se i se svým krajanem do jeho podvozku s cílem se dostat do Berlína. Takto se mu podařilo docestovat přes Maďarsko a Slovensko až do České republiky, ale protože mu byla hrozná zima, rozhodl se, že při zastávce kamionu vystoupí. Pak chtěl pěšky dojít do Prahy, kde by si koupil jízdenku do Berlína. Uvedl, že celá jeho rodina (matka, otec, dva bratři a tři sestry) žije v A., on je svobodný a bydlel s dvěma mladšími sestrami u rodičů, ale byt byl malý. Vystudoval střední školu, nenašel však zaměstnání a od roku 2012 nepracoval. Kamarádi, příbuzní i rodina mu půjčili peníze na cestu do Evropy. ČR žalobce jen projížděl, nechce zde zůstat, ale nechce se ani vrátit do A., nemá totiž peníze, aby splatil půjčky, jak je od něj očekáváno, a nadto mu hrozí finanční postih za nelegální cestování po Evropě. Žalobce chce pokračovat dál do Německa. Na otázky, zda mu v případě návratu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, trest nebo jiné vážné nebezpečí, uvedl, že ne. V místě bydliště žádné konflikty neprobíhají, situace je klidná, není tam ale dostatek pracovních příležitostí. Nezjišťoval si, jaké podmínky musí splnit, aby mohl vstoupit na území ČR, nic neví ani o tom, že v ČR platí ochranná opatření kvůli nákaze COVID-19, přičemž test na COVID-19 poprvé podstoupil až po zadržení. Ví ale, že k cestování potřebuje doklad a platné vízum. Kromě neoprávněného vstupu a pobytu na území ČR se ale ničeho nedopustil. Na území ČR nikoho nezná, není schopen sdělit místo, na němž by se zdržoval, a není ani schopen sám nebo s pomocí jiné osoby složit peněžitou záruku. Umístění do záchytného zařízení by nepovažoval za zásah do svého soukromého či rodinného života.
10. Následně bylo dne 21. 11. 2020 vydáno napadené rozhodnutí, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovaná v jeho odůvodnění konstatovala, že žalobce svým vstupem na území porušil ochranné opatření, neboť se na něj nevztahuje žádná z výjimek v něm uvedených, přitom nedisponoval potvrzením lékaře nebo orgánu ochrany veřejného zdraví o tom, že u něj byl proveden test na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a ani svůj vstup neohlásil krajské hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních nebo izolaci podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona o ochraně veřejného zdraví. U žalobce tak existuje nebezpečí, že by mohl svým pobytem na území ohrozit bezpečnost států nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť svým setrváním na území nemůže dostát ochrannému opatření. Jeho setrvání na území zcela jistě představuje riziko pro společnost, jelikož žalobce pochází ze země, která aktuálně není bezpečná s ohledem

na probíhající epidemii COVID-19. Žalovaná přitom odkázala mj. na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, vymezující výklad pojmu veřejný pořádek a konstatovala, že zachování veřejného pořádku vyžaduje dodržování také dalších právních norem, jako je zmíněné ochranné opatření. Vedle toho žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že z předešlého jednání žalobce, zejména z přicestování v úkrytu v podvozku kamionu vědomě bez cestovního dokladu a povolení k pobytu, je zjevné, že hrozí nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce svým dosavadním jednáním prokázal, že nehodlá respektovat právní normy České republiky, a neskýtá tedy záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Sám přitom do protokolu uvedl, že se do Alžírsko z ekonomických důvodů nechce vrátit. Pokud jde o možnost náhrady zajištění některým ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaná dospěl k závěru, že je nelze využít, neboť žalobce sám uvedl, že v ČR nemá bydliště ani žádné osoby blízké, je zde poprvé a nikoho zde nezná. Navíc s ohledem na předchozí jednání ani neskýtá žádnou záruku, že se bude zdržovat na určité adrese a že bude spolupracovat se správním orgánem. S ohledem na uváděný cíl jeho cesty a neochotu se vrátit do Alžírsko je nanejvýš pravděpodobné, že se pokusí dále cestovat po zemích Evropy, zvláště pak poté, co mu bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení (o vyhoštění). Ani dostatek finančních prostředků k vycestování za aktuální situace s epidemií COVID-19 neskýtá záruku vycestování a návratu do domovského státu. Využít nelze ani zařízení policie, které je primárně určeno pro ohrožené skupiny osob, např. pro těhotné ženy, rodiny s malými dětmi apod. Nadto svým volným pohybem a pobytem na území ČR by žalobce opakovaně porušoval ochranné opatření. Osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené (přitom žalobce věděl, že nemůže cestovat bez cestovního dokladu), neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie a v případě žalobce je zde důvodná obava, že se bude na území ČR skrývat nebo že se bude snažit nelegálně vycestovat do zemí Evropy, a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalobce převzal dne 21. 11. 2020.

11. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud:
 - a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo *závažným způsobem narušit veřejný pořádek*, nebo
 - b) je nebezpečí, že by cizinec mohl *mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění*, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo *vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*.
12. Podle bodu I odst. 4 ochranného opatření se nařizoval *zákaz vstupu na území České republiky pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 dle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto třetích zemích*; dále byly pod písm. a) až j) stanoveny některé výjimky, mezi něž však případ žalobce zjevně nespadal. V seznamu zemí podle bodu III.1, který byl vydán sdělením Ministerstva zdravotnictví ze dne 13. 11. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-36/MIN/KAN, se nenacházela země původu žalobce, ani země, z níž naposledy odjel směrem do ČR.
13. Z výše uvedeného plyne, že důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) lze spatřovat v nelegálním vstupu na území bez cestovního dokladu a pobytového titulu na straně jedné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

a v rozporu s ochranným opatřením jakožto opatřením obecné povahy na úseku ochrany veřejného zdraví na straně druhé. Soud nepochybuje o tom, že takové jednání je protiprávní a nežádoucí, je však otázkou, zda jej lze označit za závažné porušení veřejného pořádku.

14. K výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ soud ve shodě se žalovanou odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ve kterém se uvádí: „Rozšířený senát shrnuje, že při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat **skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti**“ (zvýraznění doplněno krajským soudem). Pokud jde o samotné porušení právních norem týkajících se pobytu cizinců, rozšířený senát NSS ve stejném rozhodnutí rovněž uvedl, že „skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR“.

15. Dále NSS například v rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-50, konstatoval, že: „samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaným uvedené důvody (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění) nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky.“ Naopak jako porušení veřejného pořádku [byť ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu] bylo správními soudy shledáno jednání osoby, která kupříkladu:

- a) nerespektovala stanovenou dobu k odjezdu ze schengenského prostoru a zároveň k ní byl veden záznam v Schengenském informačním systému ze strany bezpečnostních orgánů Rakouské republiky, neboť tam byla odsouzena za drogový trestný čin (rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013-62),
- b) opakovaně nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění ani poté, kdy bylo negativně rozhodnuto o jejích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, v nichž navíc vystupovala pod falešnou identitou (rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 Azs 81/2014-56),
- c) v minulosti nerespektovala dvě pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestovala z České republiky v dobách k tomu určených, v ČR pobývala od roku 2003 bez cestovního dokladu a vědomě a opakovaně uváděla nepravdivé údaje v rámci dřívějších správních řízení (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015-45),
- d) opakovaně mařila výkon jak správního, tak soudního vyhoštění, uloženého v rámci trestního řízení (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 Azs 193/2015-29),

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

- e) nejen že pobývala na území ČR nelegálně, ale zejména opakovaně páchala úmyslnou trestnou činnost, pro kterou byla pravomocně odsouzena, a byl jí rovněž uložen trest vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016-32) nebo
 - f) vyhrožovala zabitím sociální pracovníci, ohledně čehož bylo vedeno trestní řízení (rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 10 Azs 299/2019-30).
16. Výše uvedený výčet ilustruje, že za závažné porušení veřejného pořádku nelze označit každé nezákonné jednání cizince. Obecně lze žalované přisvědčit, že právní prostředky přijaté k ochraně veřejného zdraví jsou součástí veřejného pořádku ČR. Protiprávní jednání žalobce, které by mohlo ohrozit zájem na ochraně společnosti před šířením onemocnění COVID-19, by bylo možné považovat za vážné narušení veřejného pořádku. Soud nicméně zdůrazňuje, že potřebu zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba hodnotit výlučně do budoucna, neboť jeho účelem je zabránit porušování veřejného pořádku, které hrozí. To však nevylučuje, aby bylo přihlédnuto k jednání žalobce v minulosti a na základě toho byly učiněny úvahy o tom, zda je pravděpodobné, že žalobce bude v budoucnu svým jednáním ohrožovat veřejný pořádek. Jistě lze říci, že se jedná o „spekulace“, ovšem právě na vyhodnocení budoucího nebezpečí ze strany cizince je hypotéza právní normy vystavěna, a proto po správním orgánu takovou spekulaci žádá, avšak založenou na racionálních úvahách a konkrétních prokázaných skutečnostech, zejména právě o dosavadním jednání cizince.
17. V nyní posuzované věci vydala žalovaná napadené rozhodnutí druhý den poté, co byl policejními orgány dne 20. 11. 2020 zjištěn nelegální pobyt žalobce na území ČR. Hned po jeho zadržení byl dne 21. 11. 2020 proveden test za účelem vyšetření na přítomnost SARS-CoV-2, přičemž test žalobce byl negativní. Se znalostí této informace pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí.
18. Je zřejmé, že žalobce porušil ochranné opatření tím, že přicestoval na území České republiky, a (aniž by to mělo vliv na porušení pravidel ochranného opatření) bez spolehlivého dokladu o tom, že není přenašečem onemocnění COVID-19, čímž hrubě porušil pravidla přijatá na ochranu veřejného zdraví. Podstatné ovšem je, zda bylo možné důvodně předpokládat, že žalobce bude v budoucnu narušovat veřejný pořádek i nadále. Za určité porušení veřejného pořádku lze považovat již samotný příchod žalobce i přes zákaz obsažený v ochranném opatření, ovšem jeho závažnost není o nic větší, než samotné přicestování bez pobytového oprávnění. Smyslem zákazu vstupu zakotveného v ochranném opatření je předejít zavlečení nákazy COVID-19 na území ČR (přesněji řečeno příchodu dalších přenašečů nemoci nad rámec těch, kteří se již na území legálně nacházejí, a tedy bránit zintenzívnění šíření epidemie) a nic jiného. Proto za dostatečně závažné narušení veřejného pořádku opravňující k aplikaci § 124 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze považovat jen takový vstup na území, který je spjat s rizikem šíření zmiňované nemoci, jemuž mělo ochranné opatření zamezit. Pokud by tedy žalobce sice vstoupil na území i přes zákaz stanovený ochranným opatřením, avšak disponoval by dostatečně aktuálním dokladem o negativním testu na přítomnost SARS-CoV-2, nebylo by možné o jeho zajištění z titulu porušení ochranného opatření vůbec uvažovat.
19. Žalobce však skutečně žádný dokladem o absolvování příslušného testu v nedávné době nedisponoval a jeho vlastní vstup na území za této situace představoval skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného zdraví jako jednoho ze základních zájmů společnosti. S ohledem na skutečnost, že na onemocnění COVID-19 se patrně nemalou

měrou podílí osoby, u nichž nejsou navenek patrné příznaky tohoto onemocnění, a mnohdy si tohoto onemocnění nejsou vědomy ani ony samy (tzv. bezpříznakoví přenašeči), je totiž nutné toto riziko předpokládat u každé osoby, která nebyla vyšetřena způsobem odpovídajícím požadavkům ochranného opatření (s ohledem na vázanost právními předpisy, resp. zde opatřením obecné povahy nelze požadovat více, byť ani jednorázový test ještě dostatečnou jistotu neposkytuje), a to až do okamžiku jeho vyloučení.

20. Žalobce přitom nerozporuje ani tu skutečnost, že A., s ohledem na chronologii pohybu žalobce však spíše Bosna a Hercegovina, nebyly bezpečnými zeměmi z hlediska šíření onemocnění COVID-19. Na druhou stranu byl ale žalobce testován na přítomnost onemocnění COVID-19 ještě před vydáním napadeného rozhodnutí s negativním výsledkem. Soud nicméně pro případ, že již bylo zjištěno, že cizinec jednal nejen formálně, ale i materiálně proti účelu, jež ochranné opatření sleduje, akceptuje tu skutečnost, že je třeba trvat na praktickém vyloučení přítomnosti onemocnění, tedy v rozsahu „vnitrostátních“ měřítek platných v té době pro karantény, jež platily u osob, u nichž panovalo podezření, že se mohly nakazit onemocněním COVID-19. Pro tento účel nepostačoval jediný test, neboť okolnosti případu nevyklučovaly, že žalobce může být nakažen jen několik málo dnů, přičemž v okamžiku testování ještě nebylo onemocnění zjištěné. Právě proto se u osob podrobovaných karanténě v té době vyžadovalo setrvání v karanténě nejméně po 10 dnů od jejího nařízení (viz opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 24. 9. 2020, č. j. MZDR 40555/2020-1/MIN/KAN) s tím, že v případě absence příznaků se už na druhém testu netrvalo, a to proto, aby bylo skutečně vyloučeno, že nemohou být přenašeči tohoto onemocnění. Z posledně zmiňovaného opatření přitom vyplývá, že podezření na onemocnění COVID-19 mohlo být důvodem omezení osobní svobody [srov. § 64 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví], přičemž podle ochranného opatření takový důsledek měl i příchod těch osob ze zahraničí, které spadaly pod některé z výjimek, avšak nedisponovaly aktuálním potvrzením o negativním testu na onemocnění COVID-19. Žalobce tedy nemá pravdu v tom, že by v dané souvislosti přícházel do úvahy jen finanční postih. Přitom z hlediska opatření přijímaných ve vztahu k osobám s podezřením na přítomnost infekčního onemocnění nemá žádný význam ani úvaha o jakémkoliv formě zavinění na tomto stavu. S ohledem na uvedené tedy soud souhlasí, že v době vydání napadeného rozhodnutí ještě bylo možné učinit závěr o tom, že pobyt žalobce na svobodě by představoval skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Ostatně ani NSS neodmítl možnost takového hodnocení rizika pro veřejný pořádek v souvislosti s rizikem šíření onemocnění COVID-19 (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 210/2020-29).

21. K rozsudku Krajského soudu v Brně, jenž nebyl podroben kasačnímu přezkumu, soud uvádí, že přehlíží, že z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, vyplývá, že pojem veřejný pořádek není ani v zákoně o pobytu cizinců užíván jednotně a jeho obsah se může lišit v případě různých institutů obsažených v dané právní úpravě. Systematický výklad samotného ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců tak nemůže dát jasnou odpověď na to, zda jednání potenciálně ohrožující veřejné zdraví měl či neměl zákonodárce při koncipování § 124 odst. 1 téhož zákona v úmyslu zařadit jako podmnožinu širšího pojmu ohrožení veřejného pořádku. Zdejší soud přitom má za to, že nelegální vstup osob, které maří úsilí orgánů ochrany veřejného zdraví podle § 68 zákona o ochraně veřejného zdraví předejít, resp. alespoň omezit rozsah zavlečení infekční choroby ze zahraničí, v době po níž ještě není jisté, že nebezpečí netrvá, může představovat případ

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

ohrožení veřejného pořádku opravňující žalovanou k zajištění dotčeného cizince. Jinou otázkou samozřejmě je, zda mohlo toto ohrožení trvat celých 90 dnů. Nicméně touto otázkou se soud s ohledem na neuplatnění odpovídajícího žalobního bodu zabývat nemohl.

22. Soud ovšem i tak považuje za potřebné upozornit na to, že žalovaná v napadeném rozhodnutí posuzovala jednání žalobce jako nebezpečí pro veřejný pořádek zcela formálním a neakceptovatelným způsobem, rozporným s povahou a smyslem kritérií vysvětlovaných v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. V tomto případě však, byť většinu absurdně striktní argumentace žalované (například pokud jde o automatickou úvahu, že jakýkoliv pohyb žalobce na svobodě by pro nepřipustnost jeho vstupu podle ochranného opatření měl ohrožovat veřejný pořádek bez ohledu na zdravotní stav žalobce) je nutné odmítnout, její dílčí část mohla obstát a přijatý zásah do osobní svobody žalobce ospravedlňovala. První žalobní bod tudíž není důvodný.
23. Stejně tak za důvodné soud nepovažuje ani námitky žalobce proti aplikaci § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. nevyužití zvláštních opatření jakožto náhrady za omezení osobní svobody žalobce. Daný žalobní bod napadenému rozhodnutí pouze vytýká nedostatek konkrétních důvodů pro takový postup.
24. S takovým závěrem se však soud nemůže ztotožnit. Napadené rozhodnutí výslovně poukázalo na to, že žalobce přicestoval na území ČR ve skrytu, tedy (jinými slovy) zjevně usiloval o to, aby se vyhnul jakékoliv interakci se správními orgány zodpovědnými za prosazování právních předpisů regulujících vstup a pobyt cizinců na území schengenského prostoru. Napadené rozhodnutí též opakovaně poukázalo na to, že žalobce výslovně popřel, že by se hodlal vrátit do země původu, ačkoliv mu tam podle jeho slov žádné relevantní nebezpečí nehrozí, a naopak prohlašoval, že miní pokračovat ve své cestě do Německa. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vyjádřila též ke každému ze zvláštních opatření a poukázala na slova žalobce, z nichž jasně plynulo, že taková opatření nejsou v jeho situaci využitelná. Žalobce se nemá na území ČR kam uchýlit, nikoho zde nezná, kdo by mu pomohl, a ani sám není schopen složit finanční prostředky jako peněžitou záruku. Opět i zde se navíc projevuje omezená důvěryhodnost žalobce s ohledem na způsob jeho přicestování a jím deklarovaný trvající záměr pokračovat v cestě do Německa.
25. Uvedené okolnosti jsou zcela konkrétní a vycházejí z předcházejícího chování žalobce a jím deklarovaných úmyslů a možností. Jedná se přitom o okolnosti, jež jsou racionálním podkladem pro predikci budoucího chování žalobce, pokud by byl propuštěn ze zajištění, a jež v dostatečné míře odůvodňují obavu, že by se bezprizorní žalobce (který vlastně nemá co ztratit) vytratil z dohledu správních orgánů a dokončil zamýšlenou cestu, aniž by vyčkal a podrobil se rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce ani nespecifikuje jaké konkrétní zvláštní opatření a proč by v jeho případě mělo být funkční a reálně využitelné. Soud tedy jen konstatuje, že ve shodě se žalovanou v daném případě nenalezl konkrétní okolnosti, jež by zpochybňovaly její závěr, že by zvláštní opatření se značnou pravděpodobností neumožnila zajistit výkon předpokládaného rozhodnutí o vyhoštění žalobce do země původu. Žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, není na případ žalobce přílehlavý, neboť se netýká bezprizorní osoby bez jakýchkoliv vazeb na území ČR, která by předem deklarovala svou vůli pokračovat ve své nelegální cestě do dalšího členského státu Evropské unie.

26. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žádný z uplatněných žalobních bodů není důvodný. S ohledem na to tedy soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.
28. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí věci včetně první porady s klientem a sepsí doplnění žaloby – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, k čemuž je třeba přičíst náhradu za 21 % DPH podle § 35 odst. 9 věty druhé s. ř. s. ve výši 1 428 Kč. Celkem tedy ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

